

Forfatter: Paludan-Müller, Frederik

Titel: BREV TIL: Lind, Peter Engel FRA: Paludan-Müller, Frederik (1876-02-29)

Citation: Paludan-Müller, Frederik: "BREV TIL: Lind, Peter Engel FRA: Paludan-Müller, Frederik (1876-02-29)", i *Breve fra Fr. Paludan-Müller til Broderen Caspar og Vennen P. E. Lind*, J. Frimodts Forlag, s. 101. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991713-000-shoot-L0019917130000031.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Fr. Paludan-Müller til Broderen Caspar og Vennen P. E. Lind

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavn, d. 29. Febr. 1876.

Kjære Biskop Lind! De har maaskee undret Dem over, at De hidtil ikke har modtaget Tak for Deres sidste Brev af 5te Januar d. A. og for den Brevet ledsagende Prædiken (Deres Indvielsestale), som De efter Begjæring var saa venlig at sende mig. En foreløbig Tak haaber jeg dog De har faaet gennem Deres Hustru, hvem jeg sendte Talen med Bøn om at takke Dem. Jeg læste Prædikenen høit for min Kone og vi fandt den begge meget smuk og varm; vel syntes det mig først, at De forlidt holdt Dem til Texten, som jeg troede indskrænkede sig til den første Salighedsprisning; men da jeg ved at see efter i Psalmebogen, fandt, at Dagens Evangelium s. 102 indbefattede dem alle otte, saa jeg, at jeg var i Vildfarelse og at De havde baaret Dem rigtigt ad. Dog var Prædiken mere subjektiv, end De maaskee selv havde tænkt paa at gjøre den — idetmindste efter Deres forudgaaende Ytringer til mig — og jeg betragter den som en for Menigheden aflagt glad og varm Troesbekjendelse. Men en slig Troesbekjendelse var jo paa en saadan Dag netop i sin Orden.

At De er tilfreds med Embedet og Deres hele Stilling, har ret glædet os at høre. At ogsaa Byen og Bylivet behager Dem, er jo et betydeligt Tillæg til det øvrige Gode. Det kunde befrygtes at De, efter en Snes Aar eller mere at have boet paa Landet og have havt fri Udsigt til alle Sider, ikke mere kunde finde Dem i at have Huse og Mennesker saa nær paa Livet, og selv leve under bestandig Control med Hensyn til Klædedragt, Adfærd og de andre mangfoldige Smaapunkter, hvoraf Livet for en Deel bestaaer, og som alle ere underkastede Næstens Kritik. Men De er vel ogsaa i denne Henseende en en lykkelig Mand, at De hverken behøver at generes af eller frygte for denne Kritik. De er jo en gammel Kjøbenhavner, og dertil en fordums Fængselspræst, som baade ved hvad Menneskene due til, og hvor dybt — eller hvor lidt dybt — man behøver at tage sin Hat af for dem.

Hvad jeg tænker ogsaa maa være et Gode i Deres nye Stilling, er den lettere Adgang til Literatur, baade af ephemer og mere varig Natur, end der kan haves i en Præstegaard paa Landet. Der er velsagtens i Aalborg, som en Stiftstad, et Slags Athenæum, omend i mindre Maalestok, hvor man kan hvile sig en Timestid efter Dagens Arbejde, og blade i Bøger og Aviser. Der har De maaskee ogsaa truffet Biskop Monrads sidste Skrift: »fra Bønnens Verden«, en Bog, der efter min Formening fortjener ikke blot at blades i, men at læses s. 103 ordentlig igjennem. Der er meget fortrinligt og dybsindigt sagt, og Forfatteren giver virkelig af sit Inderste og af sit Livs betydeligste og lærerigste Erfaringer. Jeg havde helst seet, at han ikke havde endt Bogen med det lange Citat af Apokalypsen. Det svarer ikke til det øvrige. Hans Polemik mod Prof. Steen i Fædrelandet har De vel ogsaa seet. Den er jo rask og freidig skrevet og ud af et troende Hjerte; dog synes jeg vel saa godt om Thomas Rørdams Indlæg i Sagen. Det er fuldkommen sandt, at Videnskaben intet kan lære os om Gud og kun meget lidt om Mennesket.

Min Kone og jeg leve ved det gamle — temmeligt stille. Efter min langvarige Sygdom ifjor ville Kræfterne ikke ret komme igjen, og jeg lider ofte af en Kortaandethed og Trykken for Brystet, som jeg ikke før har kjendt noget til. Nu, jeg blev jo ogsaa i denne Maaned 67 Aar, saa jeg jo vel heller ikke kan forlange — om end nok ønske — at blive fritaget for Alderens Skrøbeligheder. »Alt er Gave« — det er en af de Sandheder Livet meer og meer har indpræntet mig. Nu lev vel kjære Ven ! Naar De skriver til Deres Frue saa hils hende paa det Bedste fra min Kone og mig. Selv hilses De hjertelig fra os.

Deres

Fr. Paludan-Müller.